

Defin Töreninde Konuşma

Muhterem Hazirun,

Saygıdeğer Dostlar, Değerli Köylüler, Kıymetli Akrabalar,

Yaşamını Hassana halkının hizmetine adayan değerli ruhani büyüğümüz Peder Kaşa Matte Eksen'i¹ ebediyete uğurlamak için burada toplanmış bulunuyoruz. Ölümün soğuk yüzünü hissettiğimiz bu acıklı günde, zahmete katlanarak buraya teşrif etmeniz, bizi saran kara bulutların dağılmasına vesile oldunuz. Sağ olun, var olun. Eksik olmayın. Hüzünlü ve kederli yüreğimizle size canı gönülden teşekkür ediyoruz. Allah hayrınızı kabul eylesin. Ve sizi bütün kötülüklerden ve belalardan korusun ve sakındırsın.

Fani dünyanın baki insanları olmadığını çok güzel açıklayan ölüm, yaşamın bir gerçeği olsa da, insani doğamız için çok acı vericidir. Değerli EKSEN ailesinin bu derin acısını köy Muhtarı Elişa Beğtaş ve köy sakinleri adına hep beraber paylaşıyor olmamız hepimiz için büyük tesellidir. Rahmetliye Allah'tan gani gani rahmetler, evlatlarına, köylülere ve akrabalara sabır ve metanet diliyorum.

¹ 1933'de Şırnak-Silopi'ye bağlı Hassana (Kösrâli) köyünde doğan rahmetli Papaz Matte Eksen, 1958'de köydeki Beth İl Süryani Protestan Kilisesine papaz olur. 1991'de gönülsüzce Avrupa'ya göç eder. Hollanda'ya yerleşir. 5 Nisan 2022'de Belçika'da hayata gözlerini yumar, ebediyete intikal eder. 10 Nisan 2022 Pazar günü doğduğu köyüne geri döner. Ve vasiyeti üzerine çok sevdiği köyünün kabristanında toprağa verilir. Böylece son isteğine kavuşmuş olur. Çünkü "**beni toprağıma gömün**" demişti.

Hassana köyünde yapılan defin törenine Avrupa'nın farklı ülkeleri başta olmak üzere İstanbul, Mardin, Midyat, Şırnak, İdil, Cizre, Silopi ve civar köylerden gelen kalabalık bir halk kitlesi katıldı. Son yolculuğunda kendisine eşlik eden evlatları (oğulları-kızları) rahmetlinin vasiyetini yerine getirmiş olmanın huzuru içinde defin töreninden sonra taziyeleri kabul etti.

Değerli büyüğümüz Papaz Matte Eksen “**Size doğrusunu söyleyeyim en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz**” (Matta 25: 40) diyen Mesihî ölçütleri yaşatmaya çalışarak aramızdan ayrılmıştır. Ruhunda hissettiği ve hizmet ettiği Mesih’in sevgisi yoldaşı olsun. Nur içinde yatsın. **Hepimizin başın sağ olsun.**

Evet, ölüm yaşamın kaçınılmaz bir gerçeğidir. İnancımıza göre, ruhun bedenden ayrılmasıdır. Fani yaşamın ağırlığından, sonsuz yaşamın hafifliğine geçişinden başka bir şey değildir. Hepimiz bu geçişi yaşayacağımıza göre, Aziz Pavlus’un vurguladığı gibi, ölünün arkasından kederlenmemek, ebedi hayata dönük umudumuzun ve inancımızın bir gereğidir. Ancak bu manevi inançla ölümün bıraktığı derin üzüntüden sıyrılabiliriz. Teselli bulabiliriz.

Yaşamın bir gerçeği olan ölüm gösteriyor ki, dünyada servetten, makamdan, güçten yana tam sahiplenme yoktur. Bizim olduğunu düşündüğümüz şeylerin hiçbirisi aslında bizim değildir. Dünyasal koşullar ve ölçütler içinde herşey, geçici bir süre kullanmak için -Rab tarafından- bize verilmiş emanetlerdir. Tahripkar emellere başvurmadan bu emanetleri iyi kullanmakla yükümlüyüz. İmkanımız varken, yani hayatta iken, bunun bilinciyle davranmalıyız ve hareket etmeliyiz. Yoksa birgün birden bakarsınız ki, ya elimizden uçup gitmiş, ya da biz onları bırakıp göçüvermişiz.

Peder Matte Eksen bu bilincin farkındalığı içinde kendisine tevdi edilen emanete sahip çıkarak, kendi alanına devamlı hizmet etmeyi görev bilmiştir. Son nefesine kadar hizmetini aksatmamıştır. O, insani değerleri kendi iç dünyasında ruhsal erdemlere dönüştürerek, imanin sesi ve sembolü oldu. O sesin ve o sembolün ruhunu yaşatarak, onları iyi temsil ederek aramızdan göç etti. Çok sevdiği Mesih’e kavuştu. O ölmedi. Gönlü gibi geniş hizmetleriyle sevenlerinin gönlünde hep yaşayacaktır. Saygı ve minnetle anılacaktır. İnsan sevgisinin ne denli önemli bir onur olduğunu öğrenmiş bir ruhani olarak bize emanet bıraktığı

erdemler, buruk yüreklerimizin yaraları için birer merhem olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Rahmetlinin anısı ve manevi mirası en büyük tesellimizdir. Hayatta iken rahmetlinin her daim vurguladığı gibi, yaşama birşeyler kazandırmışsa, yaratılışında var olan dayanışma ve yardımlaşma duygusunu gerektiğinde harekete geçirebilmişse, başkalarına yararlı olabilmişse, insanın hayatı bir anlam taşır, önem kazanır. Çünkü hayat yolculuğunda nereye ulaştığımız önemli değil. Önemli ve belirleyici olan bu yolculukta kime ve neye (yani nasıl bir insana) dönüştüğümüzdür. Onun için kalıcı değeri olan bir şey yapmadan ne mutlu olabiliriz, ne de hayatın anlamını yakalayabiliriz.

Genel manada insanlık ruhun birlikteliğinde kardeştir, birdir. Diğer her şey ayrıntıdır, ilintidir, ikincildir. Çünkü ruh, Allah'ın insandaki nefesidir, yansımasıdır. Kullanmakta olduğumuz cep telefonlarını birbirine bağlayan bağları görmesek de, o bağlar oradadır. Onlar sayesinde iletişim kurabiliyoruz. Aynı şekilde biz insanları birbirine bağlayan ve gözükmeyen ruhsal bağlar da oradadır. Ve ilahi sevgide bizi birbirimize bağlıyor. Bu ilahi bir sırdır. Bu sırrı keşfedenler, ne kendisine, ne de başkasına zarar veremez, kötülük yapamaz. İnsan onuruna değer vererek, devamlı çalışır, eker, biçer, üretir ve paylaşır. İsim değil, iz bırakır. Ve çamurlaşmadan toprağa döner. Bir bütün olarak ağaç nasıl aynı can suyundan besleniyorsa, aynı şekilde biz insanlar da aynı ilahi özden, aynı ruhtan beslenmekteyiz. Dolayısıyla bizi ayakta tutan sadece iskelet ve kas sistemi değil; yaşamın akışı içinde hizmet ettiğimiz ruhani değerlerdir. Merhamettir, şefkattir, yardımlaşmadır, dayanışmadır. Demem o ki, ektiğimizi biçeceğimize göre, tıpkı sağlığımız gibi manevi azığımıza da dikkat etmeliyiz. Çünkü bizden çıkanların etkisini yaşıyoruz ve yaşayacağız. Bu nedenle iyi veya kötü hayata ne veriyorsak, kendimize yaptığımız bir yatırımdır. Ne yapıyorsak, kendimize yapıyoruz. Bilindiği üzere günün sonunda herkes kendi vicdanının toprağına gömülecektir.

Değerli Katılımınız ve sabrınız için tekrar hepinize teşekkür eder, saygılar sunarım.

Yusuf Beğtaş

Süryani Dili-Kültürü ve Edebiyatı Derneği Başkanı / Mardin